

jen Rakousko, jak také zcela jasně dokazuje odvolání na část VIII. a její reparační komisi, do níž jednoho člena jmenuje vláda Rakouská a jednoho druhá súčastněná vláda, a která tedy bude jak pro Polsko — Rakousko, tak pro Československo — Rakousko jiná, ale pro Polsko — Československo vůbec inaugurována není. S tím vším souhlasí i článek 271 (srov. čl. 263). Konečně s tím souhlasí i naše zákonodárství. V poměru k Rakousku byly spory valutové přerušeny již nařízením vládním ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., a nyní pokročilo se zákony a nařízeními, níže citovanými, ještě dále. Tu sluší především podotknouti, že náš stát aeci muže učiniti opatření i v poměru svém ku státům jiným, než k Rakousku, neboť to mu mírové smlouvy nezabraňují, a zaisté že se to v měnových věcech odporučuje, ačkoli to k úspěchu předpokládá dohodu s tím kterým cizím státem, tedy úmluvu. Tak rámcový zákon ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n., nařizuje, že vyrovnání pohledávek a závazku, vzniklých v korunách rak.-uh., mezi věřiteli nebo dlužníky našimi a cizími (vubec), vylraženo jest zvláštnímu ústavu, jehož působnost určí vláda (§ 1), při čemž vláda zmocněna je, naříditi soupis pohledávek a závazku těch, jakož i přerušeni sporu a exekuce i pro ně (§ 6). Soupis však přikázán byl vládním nařízením ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n., posud jen v poměru k Rakousku, z ustanovení o zmocnění vlády, naříditi přerušeni sporu, pak plyne jasně, že dokud přerušeni to nařizeno není — a ono v poměru k Polsku není — nemuže býti řeči o vyloučení pořadu práva. Nař. vl. ze dne 7. srpna 1922, čís. 264 sb. z. a n., sice zřídilo řečený ústav, tak zv. súčtovací, ale vymezení jeho působnosti teprve jen slíbilo, až podle úmluv s těmi kterými cizími státy, od nichž úprava závisí. Zákonem ze dne 30. června 1922, čís. 208 sb. z. a n., zmocněna byla vláda upravití nároky a závazky zdejších příslušníků vůči cizincem, sepsané dle zákona ze dne 17. února 1922, čís. 79 sb. z. a n., jenž však se nástupnických států a rak.-uh. měny netýče a na náš případ tedy vůbec nevztahuje. Tím jest první otázka objasněna a vyřízena. Co se týče otázky měny, odkázal vrchní soud správně na § 6 zák. ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n., jenž tu doslova dopadá, aniž třeba ztrácti dalších slov.

Čís. 1855.

Právo bydlení, jež bylo propůjčeno ženě svobodné (samostatně žijící), nevztahuje se na jejího napotomního manžela (jeho rodinu).

(Rozh. ze dne 19. září 1922, Rv I 975/22.)

Žalobkyně, postupujíc žalovaným nemovitost, vymínila si služebnost bytu. V době uzavření smlouvy byla žalobkyně vdaná, ale žila od muže odloučeně. Po smrti manžela provdala se znovu a zamýšlela přijati nového manžela i s jeho dětmi a nábytkem do svého bytu. Ježto žalovaní to nechťeli připustiti, domáhala se žalobou uznání, že jí právo k tomu přísluší. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto dvou duvodu: Žalobkyni přísluší jako výměnek právo užívati světnici. Pro jejího dřívějšího manžela, s kterým nežila ve společné domá-

nosti, nebylo ve smlouvě vyhraženo ničeho. Dle prosby žalobní jde o to, že žalobkyni přísluší prý právo přibrati si do vymíněného bytu svého nynějšího druhého manžela i s dvěma jeho nezletilými dítky a s jeho nábytkem, že tito mohou vůbec s ní tam bydleti. Vymíněná služebnost bytu jest pouze osobním právem žalující a nelze ji nikterak rozšiřovati. (§§ 504, 505, 506, 521 obč. zák.); nepřísluší jí tedy právo přibrati si nyní svého druhého manžela s rodinou a zařízením jeho za tím účelem, aby oni tam společně bydleli. Nejde tu tedy snad o pouhou »návštěvu přátel i známých«, jak ve smlouvě bylo výslovně žalující vyhraženo, nýbrž zřejmě o rozšíření služebnosti užívání. Tím, že žalovaní se prohlásili, že nestrpí, aby žalující si »přivedla«, to jest v bytu svém ubytovala svého druhého manžela i s celou rodinou jeho a s nábytkem jeho, žalovaní ještě se neprohlásili, že nedopouštějí, by jí navštěvoval, a také se neprohlásili, že nestrpí, by si žalobkyně nevzala někoho k sobě pro svou obsluhu, bude-li toho třeba a v míře potřebné; že potřeba ta nastala, v prvé stolici žalobkyně netvrdila, neboť, že tato potřeba již nastala, nikterak neplyne z pouhého tvrzení, že je 56 roků stará a slabá, a že na sebe sama odkázána býti nemůže, a že potřebuje i pro případ nemoci pomoci svého manžela. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právnem nižší soudy vytkly, že žalobkyni »postupní« smlouvou ze dne 18. dubna 1920 vyhražená služebnost bytu a výměnek nesmějí býti rozšiřovány nad potřebu, stanovenou v době ujednání. To vyplývá z §§ 506 a 521, jakož i 484 obč. zák. Právo toto, jsouc osobním právem žalobkyně, může jako kterékoliv jiné právo jen v právních mezích a jen potud býti vykonáváno, pokud se výkonem nevsahuje do práv osob jiných. Smlouvou, shora zmíněnou, vyhradila si však žalobkyně služebnost bytu, a to ještě za trvání prvního manželství, vylučně pro sebe, nepamatovala ani na tehdejšího svého manžela pro případ, že by zase ve společné domácnosti žili, tím méně pak vyhradila si právo to snad pro budoucího svého manžela. Žalobkyně dle obsahu žaloby a spisů neuplatňuje pouze své právo bydlení, jež jí nesporně přísluší, nýbrž domáhá se rozšíření jeho tím, že žádá, by žalovaní trpěli, by si do svého bytu přibrala svého druhého manžela. Žalobkyně dle obsahu žaloby a spisů neuplatňuje pouze své právo uvědomiti, že jest na druhém manželci, by se dle § 91 obč. zák. o její výživu staral, a že jest na ní, by dle § 92 obč. zák. ho následovala do jeho bydliště. Spolužívání bytu, jen jí příslušejícího, druhým manželem a jeho dětmi z jeho prvního manželství jest tudíž pro nedostatek ujednaného práva vůči žalovaným neodůvodněno, jest to osobováním si služebnosti, proti níž se žalovaní právem brání. Vývody, jimiž prokázati chce dovolatelka, že by názor nižších soudů činil její právo bezcenným, nepadají na váhu, jelikož tím nebylo nikterak vysloveno, že by jí byl styk s jinými osobami omezen nebo dokonce vyloučen. Styk ten však nelze na roveň klásti společnému užívání, třebač dočasněmu, s druhým manželem, jelikož by se to přičilo také zákonu samému (§ 521 obč. zák.), ustanovujícímu, že služebností bytu jest rozuměti právo používati obyvatelných částí domu ku své potřebě. Jelikož pak ve smlouvě, služebnost bytu ujednávající, na možné její rozšíření nebylo pamatováno, nelze od-

volacímu soudu vytýkati, že by byl věc po stránce právní posoudil nesprávně, a jest proto dovolání, na tomto dovolacím důvodu založené naprosto neopodstatněno. V ostatním poukazuje se, aby se vyhnulo opakování, na správné důvody rozsudku nižších stolic, dovoláním nevyvrácené.

Čís. 1856.

Podpacht myslivosti není (v Čechách) dovolen.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, Rv I 992/22.)

Žalobce, jenž měl od honebního výboru (v Čechách) v pachtu společenstevní honitbu, přenechal ji žalovanému do podpachtu. Ježto byl proto honebním výborem pozastaven, domáhal se, vyzvav dříve marně žalovaného, by upustil od podpachtu, žalobou, by podpachtovní smlouva byla prohlášena bezúčinnou a by žalovanému bylo uloženo, to uznati a od výkonu myslivosti upustiti. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje pouze dovolací důvod nesprávného posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). S názorem jeho, že jest podpacht myslivosti přípustným, nelze souhlasiti. Jest sice pravda, že zákon o myslivosti pro Čechy ze dne 1. června 1866, čís. 49 z. zák. nepřevzal ustanovení § 12 nař. min. vnitra ze dne 15. prosince 1852, čís. 257 ř. zák., prohlášením podpacht honitby bez povolení politického úřadu za neplatný (sr. § 49 cit. zák.) a že zmíněný zákon neobsahuje výslovného zákazu podpachtu, leč z celého obsahu jeho plyne, že podpacht myslivosti není dovolen. Při úpravě výkonu práva myslivosti hrály značnou roli ohledy veřejnoprávní, neboť jde v první řadě o to, by bylo zabráněno vyplnění revíru. Možno tu pomlčet i o samostatném výkonu honebního práva (§ 2 a 3 honeb. zák.), kde zmíněné nebezpečí nepřijde v úvahu, jsouc vzhledem k totožnosti zájmu majitele pozemku a zároveň vykonavatele honitby v pravidelných případech vyloučeno. Jinak jest tomu, pak-li jde o výkon myslivosti honebním družstvem (§ 4 honeb. zák.). Tu dlužno již stanoviti určité záruky v zájmu veřejném. A zákon je také stanoví, předpisuje společenstvu, jakým způsobem dlužno právo myslivosti vykonávati. § 6 honeb. zák. rozeznává tu dvojí způsob; jednak propachtování myslivosti, jednak výkon pro společenstvo samo. V tomto případě, jenž zajisté jest pro ohrožení zájmu společenstva a nepřímě i veřejnosti méně nebezpečným, nežli propachtování, předpisuje zákon, že honitbu lze vykonávati pouze odborníky, jejichž jakost určuje pak podrobněji § 1 zákona ze dne 21. února 1870, čís. 15 z. zák. pro Čechy. Určije-li již v tomto případě zákon přesně způsob výkonu myslivosti, tím spíše dlužno opatrně postupovati při propachtování honitby, kdy zajisté nebezpečí vybití revíru je větší. Honební výbor určí, zda jest myslivost propachtovati z volné ruky či veřejnou dražbou (§ 13 honeb. zák.). Že z volné ruky nebude pacht udělen každému, nýbrž že bude — ovšem snad kromě nabízené